

Kun meteli oli asettunut, kutsui Paavali opetuslapset luoksensa; ja rohkaistuaan heitä hän jätti heidät hyvästi ja lähti matkustamaan Makedoniaan. Ja kuljettuaan niiden paikkakuntien läpi ja puhuttuaan siellä monta kehotuksen sanaa hän tuli Kreikkaan. Siellä hän oleskeli kolme kuukautta.

Ja kun juutalaiset olivat tehneet häntä vastaan salahankkeen hänen aikoeensa lähteä meritse Syyriaan, päätti hän tehdä paluumatkansa Makedonian kautta. Ja häntä seurasivat berealainen Soopater, Pyrruksen poika, ja tessalonikalaisista Aristarkus ja Sekundus, derbeläinen Gaius, Timoteus sekä aasialaiset Tykikus ja Trofimus. Nämä menivät edeltä ja odottivat meitä Trooaassa; mutta me purjehdimme happamattoman leivän juhlan jälkeen Filippiästä ja tulimme viidentenä päivänä heidän luoksensa Trooaaseen ja viivymme siellä seitsemän päivää.

Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme kokoontuneet murtamaan leipää, niin Paavali, joka seuraavana päivänä aikoi matkustaa pois, keskusteli heidän kanssansa ja pitkitti puhettaan puoliyöhön saakka. Ja monta lamppua oli palamassa yläsalissa, jossa me olimme koolla.

Niin eräs nuorukainen, nimeltä Eutykus, istui ikkunalla, ja kun Paavalin puhe kesti niin kauan, vaipui hän sikeään uneen ja putosi unen vallassa kolmannesta kerroksesta maahan; ja hänet nostettiin ylös kuolleena. Mutta Paavali meni alas, heittäytyi hänen ylitsensä, kiersi kätensä hänen ympärilleen ja sanoi: "Älkää hätäilkö, sillä hänessä on vielä henki".

Niin hän meni jälleen ylös, mursi leipää ja söi; ja hän puhui kauan heidän kanssansa, päivän koittoon

asti, ja lähti sitten matkalle. Ja he veivät pojan sieltä elävänä ja tulivat suuresti lohdutetuiksi.

Mutta me menimme edeltäpäin ja astuimme laivaan ja purjehdimme Assoon. Sieltä aioimme ottaa Paavalin laivaan, sillä hän oli niin määrännyt, aikoen itse kulkea maitse. Ja kun hän yhtyi meihin

Assossa, otimme hänet laivaan ja kuljimme Mityleneen. Sieltä me purjehdimme ja saavuimme toisena päivänä Kion kohdalle; seuraavana päivänä laskimme Samoon ja tulimme sen jälkeisenä päivänä Miletoon. Sillä Paavali oli päättänyt purjehtia Efeson ohitse, ettei häneltä kuluisi aikaa Aasiassa; sillä hän kiiruhti joustuakseen, jos suinkin mahdollista, helluntaiksi Jerusalemiin.

Mutta Miletosta hän lähetti sanan Efesoon ja kutsui tykönsä seurakunnan vanhimmat. Ja kun he saapuvat hänen tykönsä, sanoi hän heille: "Te tiedätte ensimmäisestä päivästä asti, kun minä Aasiaan tulin, miten minä kaiken aikaa olen ollut teidän kanssanne; kuinka minä olen palvellut Herraa kaikella nöyryydellä ja kyynelillä, koettelemuksissa, jotka ovat kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden; kuinka minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä sekä julkisesti että huone huoneelta, vaan olen todistanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Ja nyt, katso, minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin, enkä tiedä, mikä minua siellä kohtaa. Sen vain tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa minulle ja sanoo, että kahleet ja ahdistukset minua odottavat. En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen.

Ja nyt, katso, minä tiedän, ettette enää saa nähdä minun kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa

minä olen vaeltanut ja saarnannut valtakuntaa. Sen tähden minä todistan teille tänä päivänä, että minä olen viaton kaikkien vereen. Sillä minä en ole vetäytynyt pois julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa.

Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itselleen ansainnut.

Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukossanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa.

Valvokaa sen tähden ja muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itse kutakin. Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa.

En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita; te tiedätte itse, että nämä minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet. Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa'."

Ja tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili kaikkien heidän kanssansa. Ja he ratkesivat kaikki haikeasti itkemään ja lankesivat Paavalin kaulaan ja suutelivat häntä, ja enimmänsuretti heitä se sana, jonka hän oli sanonut, etteivät he enää saisi nähdä hänen kasvojansa. Ja he saattoivat hänet laivaan.

Tämä luku kiteyttää monta asiaa Paavalin matkasta, hänen työstään, päämäärästään, sydämensä palosta ja siitä, miten hän kantoi huolta seurakuntiansa hyvinvoinnista. Inhimillisesti Paavalin elämä ei ollut helppoa, sillä hän joutui taituoriin matkansa aikana juutalaisten salahankkeita vastaan – täyttääkseen sen viran ja kutsumuksen,

mihin Jumala oli hänet kutsunut. Tuo tehtävä, eli Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, oli tullut niin tärkeäksi hänelle, että hän ei pitänyt edes omaa elämäänsä sen rinnalla arvokkaana ja tärkeänä. Hän oli valmis kuolemaan sen puolesta, että hän siinäkin julistaisi Jumalansa kiitosta ja kunniaa. Erään kerran hän mainitsikin Roomalaiskirjeessään, kuinka hän *"soisi itse olevan kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan puolesta."* (Room.9:3)

Luvussa luimme myös Eutykus-nimisestä nuorukaisesta, joka nukahti Paavalin pitkittyneen puheen aikana - pudoten kolmannen kerroksen ikkunasta maahan. Todennäköisesti hänellä oli niin paljon kerrottavaa ja opetettavaa, ettei hän malttanut lopettaa puhettaan. - Tuossakin tilanteessa Paavali ottaa tilanteen haltuun kertoen heille, että pojassa on vielä henki. - *"Ja he veivät pojan sieltä elävänä ja tulivat suuresti lohdutetuiksi."*

Paavali jätti meille Jeesuksen tavoin esimerkin, miten meidän tulisi suhtautua palvelustehtäviimme ja millaisella antaumuksella voisimme rakastaa Jumalaamme ja seurakuntaansa. Jospa Jumala saisi sytyttää vielä tänäänkin meihin samankaltaista paloa ja intoa Herran palveluksessa!

- *"En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen."* -

Sitten Paavali antoi kehotuksen sanoja *"Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itselleen ansainnut."*

Lisäksi hän varoitti *ihimillisistä vaaroista*, joita saatamme nähdä tapahtuvan yhä vielä meidänkin päivinä: *"Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa."* - Voi, miten usein keskuuteemme luiker-teleekaan pahoja ihmisiä, joiden päämääränään on saada vain itselleen kunniaa ja valtaa. He ovat sokeita, mutta niin ovat usein heidän *hyysääjänsäkin*. He eivät vain kykene näkemään evankeliumin todellista merkitystä Kristuksen armonsa ja ikuisessa sovitus-työssä.

Jeesuksen opetuksen mukaisesti Paavali kehotti erityisesti valvomaan. Hän toivoi, ettei hänen tekemänsä työ menisi hukkaan ja että Jumalan armo ja sana saisi tehdä yhäti työtään heissä ja heidän keskellään: *"Valvokaa sen tähden ja muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itse kutakin. Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja Hänen armonsa sanan haltuun, Hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa."*

Näin Paavali tyytyi uskomaan seurakuntansa veljet ja sisaret Herran armon haltuun. Tiedän sen tarkoitavan uskon rukouksia ja luottamusta siihen, että Jumala kyllä kykenee tekemään työtään jokaisen kohdalla. Kun itse olen kohdannut matkani varrella *ilkeitä ja syntisiä ihmisiä*, minun on ollut usein vaikea uskossa ja luottamuksessa jättää heidät Herran haltuun. En olisi kyennyt tekemään heidän eteensä juurikaan mitään, - ja sekin, mitä olisin tehnyt, olisi vain pahentanut entuudestaan asioita.

Se, mikä meitä kasvattaa, on Kristuksen armotyö, ei niinkään toisen pistelevät ja loukkaavat huomautukset. Usein oikea kasvu alkaakin siitä, kun ihminen joutuu itse ottamaan vastuun elämästään ja valinnoistaan. Hän oppii Jumalansa kanssa, mitä tietä tulee kulkea ja myös sen, kuinka hän saa itse siirtyä pois elämänsä keskiöstä - tehden tilaa tärkeimmille, eli Jumalan tahdolle ja johdatukselle. Sielun haavat ja kivut tarvitsevat toisinaan aikaa parantua, jonka jälkeen ihminen kykenee hahmottamaan oman tilansa oikeassa valossa. Siksi armon kokemus ja jumalisen rakkauden löytäminen Jeesuksen haavojen kautta, olisi ensisijaisen tärkeää. Emmehän me katkennutta jäsentäkään aloita kuntouttamaan ennen luutumista ja riittävää parantumista?! Tämä tulisi muistaa myös kohdatessamme sielun arpia ja kipuja. Muistanet, miten Jeesus suhtautui syntisiin, usein todella pahasti elämänsä tyrineisiin ihmisiin. Ajattelen, että Jeesus uskoi heidän edestään, että kunhan he saisivat vain vähänkin lohtua ja armollista välittämistä, niin kyllä Jumalan hoivassa ja huolenpidossa he eheytyvät ja pääsevät irti syntisistä tottumuksistaan. Juuri niinhän Jumalan armo toimiikin, että sen osallisuuteen päässyt alkaa sisäsyntyisesti kaivata enemmän puhautta ja pyhyttä. Niin on minulle käynyt ja tiedän käyneen monelle kanssamatkaajalleni. Siksi haluan jättää sinut täysin Herran armon haltuun. Hän pitää sinusta huolen ja *"näyttää sinulle synnin, vanhurskauden ja tuomion."* (Joh.16:8) - Mutta siinä Jeesuksen armollisissa käsissä opit käsittelemään näitä elämäsi nakertavia elementtejä ja ennen pitkää huomaat olevasi voitaja Jeesuksessa Kristuksessa!

"Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa." Fil.4:7

